

עתידים ישראל בזמן הגאולה לשבת את הקב"ה בשירה ושמחה כאותו השבת שמשבחים ישראל כליל פסח

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הִדְוֹתָא וְשִׁירָתָא, וְמִיָּנִין יִשְׂרָאֵל לְשַׁבְּחָא לְקוֹדֶשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, פְּהֵאִי שְׁבַחָא

דְּמִשְׁבַּחֵי יִשְׂרָאֵל בְּלִילְיָא דְּפִסְחָא אמר רבי יצחק שעתידים ישראל

בזמן הגאולה לשבח את הקב"ה בשירה ושמחה כאותו השבח שמשבחים ישראל כליל פסח,

דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתְקַדְּשַׁת בְּקִדּוּשָׁה דְּמַלְכָּא שאז המלכות

הנקראת כנסת ישראל היא מתקדשת בקדושת המלך העליון שהוא החכמה שהמלכות

מקבלת ממנו כליל הסדר ולכן גומרים את ההלל כי המלכות מקבלת את הקדושה בשלימות

(רמ"ק). **הִדְּא הוּא דְּכַתִּיב** וזהו מש"כ בפסוק, (ישעיה ל) **הַשִּׁיר יִהְיֶה**

לָכֶם כְּלִיל הַתְּקִדֶּשׁ חָג [קטז]. **כְּלִיל הַתְּקִדֶּשׁ חָג דִּי יִקְא** דהיינו

שבדוקא כתוב כליל התקדש חג כי אז כלילה המלכות הנקראת חג היא מקבלת את הקדושה

בשלימות (רמ"ק). **בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.**

אור הרשב"י

יהיה לכם כליל התקדש חג, לילה המקודש לחג – טעון הלל, לילה שאין מקודש לחג – אין טעון הלל.

[קטז] ואיתא בפסחים דף צה עמוד ב' הראשון טעון הלל באכילתו (ופסח שני אינו טעון הלל באכילתו). מנא הני מילי? – אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק: אמר קרא השיר

הלימוד היומי

לע"נ רחל בת לאה ויששכר בן שאול ז"ל

אשריו מי שעוסק בתורה ואולי לו מי שלא עוסק בה

וּבְיוֹם (במדבר כח) **הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְגו'.**

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח לבאר את הפסוק והקדים לבאר את מש"כ, (דברי הימים א 18) **אֲזִי יִרְנְנוּ עַצִּי הַיָּעַר מִלְּפָנַי יְהוָה כִּי בָא לְשָׁפוֹט אֶת הָאָרֶץ. וַפָּאָה חוּלְקֵיהוֹן דְּאֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרֵייתָא יִמְמָא וְלִילִי, דִּידְעִין אַרְחוּי דְּקֹדֶשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, וְאַתְאַחְדָּן בְּשָׁמְיָהּ (פל יומא).** ואמר רשב"י, אשרי חלקם של אלו הצדיקים

העוסקים בתורה יומם ולילה שהם יודעים את דרכי הקב"ה ועי"כ הם אחוזים בשמו יתברך כי התורה כולה היא שמו של הקב"ה ווי לְאֵינוֹן דְּלֵא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרֵייתָא, דְּהָא לִית לֹזַן חוּלְקָא בְּשָׁמָא קֹדִישָׁא, וְלֵא אַתְאַחְדָּן בִּיהּ, לֵא בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְלֵא בְּעֲלָמָא דְּאֵתִי ואוי למי שלא עוסק בתורה כי אין לו חלק בשמו הקדוש של הקב"ה והוא לא אחוז בו לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. מֵאֵן דְּזָכִי בְּהָאֵי עֲלָמָא, זָכִי בְּעֲלָמָא

דְּאֵתִי כי רק מי שזכה ללמוד תורה בעולם הזה הוא זוכה אליה בעולם הבא ומי שלא עסק בתורה בעולם הזה לא ילמדהו שם את מה שהחסיר כאן (רמ"ק). דְּהִכִּי תַנִּינָן, (שיר השירים ז) **דּוֹבַב שִׁפְתַי יִשְׁנִים, אַף עַל גַּב דְּאֵינוֹן בְּהוּא עֲלָמָא, שְׁפּוֹתֵיהּ מְרַחֶשֶׁן תַּמָּן אוּרֵייתָא** כי כך למדנו על מש"כ דובב שפתי ישנים שפירושו שאפילו שהצדיקים ישנים בקבר ונשמותיהם באותו העולם

העליון בכל זאת שפתותיהם מרחשות שם בתורה שהם עסקו בה בעולם הזה [ק"י].*

עד חג השבועות מקריבים מנחת שעורים ובחג השבועות מנחת חיטים

תָּא חֲזִי, עַד הַשָּׁתָּא אֶקְרִיבוּ יִשְׂרָאֵל תְּבוּאֹת הָאָרֶץ,

תְּבוּאֹת הָאָרֶץ וְדָאֵי ואומר רשב"י בא וראה שעד חג השבועות

הקריבו ישראל את תבואת הארץ שהוא העומר [ק"יא] והיא ודאי נקראת תבואת הארץ כי

היא רומזת על תיקון המלכות הנקראת ארץ. **וְאֶת־עֵסְקוּ בֵּיהּ, וְאֶת־קִשְׁרוּ**

בְּהוּא קִשְׁוֹרָא ועם ישראל התעסקו בעומר בקצירתו והכנתו ועי"כ הם נקשרו

בקשר של המלכות כי מה שניפו את העומר בי"ג נפות הוא רומזו אל תיקון המלכות מכל

הקלי' (רמ"ק). **וְאִף עַל גַּב דְּדִינָא אֶשְׁתַּכַּח, דִּינָא בְּשִׁלְמָא**

אֶשְׁתַּכַּח בֵּיהּ (ס"א דְּעֵלְמָא אֶתְנַהֵיג בֵּיהּ) ואפילו שבמלכות נמצא דין בכל זאת

ישראל נקשרו בה כי דין המלכות הוא דין רפה והוא דין שנמצא יחד עם השלום והוא דין

יפה הראוי להנהגת העולם (רמ"ק). **וְאֶקְרִיבוּ שְׁעוּרִים** והטעם שמקריבים

אור הרשב"י

דובב, אף תלמידי חכמים – כיון שאומרים
דבר שמועה מפייהם בעוה"ז, שפתותיהם
דובבות בקבר.

[ק"יא] ואפילו שהקרבת העומר הוא רק ביום השני
של פסח מכל מקום ענינו ותיקונו נמשך עד חג
השבועות והראיה לדבר הוא שסופרים את
העומר עד חג השבועות (רמ"ק).

[ק"י] כדאיתא ביבמות דף צז עמוד א' דאמר
רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל ת"ח
שואמרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה,
שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן
זעירא, ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה?
וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב
שפתי ישנים, ככומר של ענבים, מה כומר של
ענבים – כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד

הלימוד היומי

לע"נ רחל בת לאה ויששכר בן שאול ז"ל

שעורים הרומזים לדינים ולא חיטים הרומזים לרחמים, בְּגִין דִּיאִהּוּ קְדָמָהּ
מִכָּל שְׂאֵר תְּבוּאָהּ, וּמִן קְדָמָהּ מִתְקַרְבָּא, וְלֹא מִתְהוּא
דְּמִתְאַחֵר משום שהשעורים קודמים להבשיל מכל שאר התבואות וראוי להקריב
מהראשון ולא מדבר אחר שהוא מאחר להבשיל, דִּהָא אֲחִידוּ קְדָמָהּ,
דִּישְׂרָאֵל אֶתְאַחֲדוּ בֵּיהּ בְּקוֹדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, הָכָא הוּא
כי האחיזה הראשונה שנאחזו ישראל בקב"ה הוא היה במלכות שבה מושרשים השעורים
שהם כח הדינים שבמלכות ובגלל שישראל היו אחוזים בתחילה רק במלכות אז לכן הקריבו
את העומר מהשעורים. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, אֲנָא יְהִיבִית לְכוּ
מִן בְּמִדְבָּרָא, מִתְהוּא אֶתֶר דְּאֶקְרִי שָׁמַיִם ואמר הקב"ה לישראל
שאני נתתי לכם מן במדבר מהמקום של הז"א הנקרא שמים, דִּכְתִּיב כַּמֶּשֶׁכׁ בַּפְּסוּק,
(שמות טז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְאֶתּוֹן
מִקְרָבִין קַמְאֵי שְׁעוּרִים ואתם מקריבים קרבן לפני מהשעורים שהוא כנגד
המלכות בכדי לעורר את המלכות אל הייחוד, דהיינו שהוא בחינת המ"ן שישראל מעלים
למלכות לצורך התעוררות הייחוד, וההתעוררות הוא עד הז"א הזכר ששם בחינת החיטים
כי חטה בגימטריא כ"ב כנגד כ"ב אותיות התורה ולכן בשבועות מקריבים מנחה מחיטים
(רמ"ק).

דין האשה הסוטה מוגיע ממקומה ושורשה מהמלכות

וְרָזָא דְּמִלָּהּ, זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאִת, חָסֵר וסוד הדבר רמוז במש"כ

זאת תורת הקנאת והנה תיבת 'הקנאת' כתוב חסר בלא אות ו' כי היא רומזת אל

הלימוד היומי

לע"נ רחל בת לאה ויששכר בן שאול ז"ל